

ma maggama. Temma jalla reig ei jätanud tedda kuaa maggada. Tõusis üles ja istus afna jures mahha, kelle ülem jäggo lahti olli, ses et hea soe õ olli. Kamber pimme, et tedda ei sanud afna pealt nähha; agga oues olli pea päwa selgus, sest et keige pitkemad päwad ja pealegi ku walge olli. Ei kuaa aega, siis näggi temma kaks meest, kes ukse pealt katsusid. Kulis siis, sest et ülem akken lahti olli, kui teine ütles: Ukse luf on tubliste finni, agga kas naad, kattuse luuf on lahti, ja seal teisel kohhal on meie parrajaks abbiks pitk reddel. Kui sedda lugi ette kankame, siis same seal hõlpsaste lae peale, ja kui siis treppist alla lähme, siis herra maggamisse kambri uks on esiminne. — Seltsimees küsis siis teise käest: Kas sa tead selgeste, kus herra omma rahha peab? — Miks ei tea, eks ei olle tedda wiis aastat teninud ja tedda temma kambri ülespassind. Agga sedda minna ütlen kowwaste, temma ihhule teie ei tohhi ei mingisuggust wigga teha. Sedda minna ei lähhá mitte sallima. Temma on minno wasto ikka õige olnud;

minna agga ollen temmale liga teinud. — Olgo siis nenda, ütles teine; egga meie ei tahha temma käest muud kui temma rahha. Agga kui hirmus kuaa jäwad need kaks teised mehed árra. Lähme nende wasto, neile rutto teha. — Laksid árra. — Kerjaja tõttis ni kermeste, kui omma wiggaga joudis, perre tuppá, árratas jársko neid kahheksa meest seal üles ja ráfis, et nelli rõõwliit ollid tee peal furja nouga herra rahha párrast. Meist need priksed teniad saaksid hõlpsaste jäggo, kui nemmad agga ruttuste ja targaste teeksid. Piddid tuggewad kúbbarad, kelle sisse paksud rátifud saaks pistud, páhhá pannema, nuiad ja kóied kasa wõtma, ja ennast puhhas fenna hõneste korjama, mis kattusse lufi wastastikko on nähha, ja usna waiksel wiisil ootma, senni kui rõõwliid seal lugi kohhal kous ollid. Siis moisa poisid piddid úhhe jonega nende kallale kargama, ja sest et kaks úhhe rõõwli peale tulli arwata, siis olli kúl lota, et kelmid ei peáseks mitte. — Se tarf nou láks sannast